

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ความดีที่สร้างมา

ดูจำเป็นเหลือเกิน ตั้งแต่เกิดมาถ้าอยู่สะดวกสบายมันไม่เดินไปเหยียบไปเหยียมน
แหละโรงพยาบาล เวลาจะตายเข้านั้นปั๊บหมดนั้นแหละ แม้ที่สุดยังจูงสัตว์เข้าไปด้วยเข้า
ไปโรงพยาบาล เราเห็นความจำเป็นอย่างนี้สรุปแล้ว

เวลานี้กำลังหมุนตัวๆ การเงินการทองไม่ทัน ทางนั้นก็ขึ้นทางนี้ก็ขึ้น ตึก
อุดรเท่าไรชั้น ตึกโรงพยาบาลศุนย์นะ (๘ ชั้น ๑๑๕ ล้านบาทครับ) อยู่ในนี้หมด เรา
เป็นหัวหน้าเลยตรงนั้น เพื่อพี่น้องทั้งหลายนั้นละ ไม่ได้เพื่อใคร นักทุกด้านนะเรา เรา
หนักแบกหมดเลย อย่างนี้ละสร้างตึกที่นั่นที่นี้ เราเป็นหัวหน้าหมุนตัวเลย

นี่ละฟังนะพี่น้องทั้งหลาย ที่จะสร้างนั่นสร้างนี่เหล่านี้อาศัยเงินพี่น้องทั้งหลายนะ
หลงตาไม่มีเงินสักสตางค์ เป็นแต่ผู้นำ นี่ก็จะขึ้นแล้วตึกโรงพยาบาลศุนย์อุดร กำลัง
เริ่มขึ้น นี่ก็เราเป็นหัวหน้าหาเงิน แล้วทางไหนบ้างก็ไม่รู้นะ ตัดหนี้ตัดสินเขาพะรุงพะรัง
เราก็ดี พระบวชมาไม่น่าจะตัดหนี้ ตัดหนี้ละนี่ ตัดเรื่อยให้เรื่อยตัดเรื่อย เป็นอย่างนั้น

(โยมเข้ามากราบถวายปัจจัยหลงตา) เอามาเรื่อยๆ เข้ามา เท่าไรเป็นของเรา
ทั้งหมด ประกาศชื่อไม่ชื่อเป็นของเราทั้งนั้น อยู่ในป่าในรกในที่ไหน นตฺถิ โลเก รโห
นาม ที่ลับไม่มีในโลก สว่างแจ้งไปหมดสำหรับผู้ทำ ใครทำอยู่ที่ไหนที่มีดที่แจ้ง ความ
ดี-ความชั่วจะประกาศออกจากผู้ทำละ

งานเราหมุนตัวตลอดเวลา โรงพยาบาลศุนย์อุดรนั้นก็ ๘ ชั้น ๑๑๕ ล้าน เราเป็น
หัวหน้าแบกหามละ (ทองคำ ๑๑,๘๗๕ กิโลกรัมครับ) นี่ขึ้น ๗๕ แล้วนะ ๗๔ ที่นี้ขึ้น
๗๕ นี่ทองคำจะเอาเข้าคลังหลง ได้ ๑๑,๘๗๕ กิโลทองคำที่ได้มาเรียบร้อยแล้ว เราก็
เหนื่อยไม่ทราบจะวิ่งทางไหนๆ เพื่อโลกทั้งนั้นละ เราไม่ได้เพื่อเรา แต่เวลานี้กำลังหมุน
เพื่อโลก ช่วยโลกทางนั้นทางนี้ สำหรับเราเองเราไม่มีอะไร ไม่เอาอะไร

โลกมันกำลังร้อนเวลานี้ มันร้อนจากหัวใจคน อยู่ที่ไหนก็กีดกันແหลกเลย ไม่มี
ใครว่าความรู้สูงรู้ต่ำไม่มี ประมวลลงมาหาวิชาหมากัดกันหมดเลย อยู่ในกรุงเทพก็ร้อน
เป็นพื้นเป็นไฟ มีแต่ว่าตัวว่าสูงๆ รู้ๆ นั้นละ พวกนี้พวกหัวหน้าหมากัดกัน กัดกัน
ແหลกๆ เลย เราละสลดสังเวช แผ่เมตตาให้มันไม่ยอมเอา ปิดออกหมด เหลือแต่
เขี้ยวแต่ฟันกัดกันແหลกหมดละ เวลานี้หน้าทุเรศมาก โลกกำลังร้อน ใครอยู่ที่ไหนหา
ความชุ่มเย็นไม่ได้

หมุนเข้ามาในวัดในวาถามพระถามเณรเป็นอย่างไรจิตตภาวนา ไม่ได้เรื่อง เรา
อยากโดดหนีไปอยู่คนเดียวเรา คือมันทำให้อ่อนใจไปเสียหมด ไปทางไหนๆ ก็

เหมือนกัน แม้ที่สุดท้ายเข้ามาในวัดของตนเองถามเรื่องภาวนาของพระเป็นอย่างไร ภาวนา ไม่ได้หน้าได้หลัง นี่ละที่มันจะตาย อ่อนใจมากนะ เราอ่อนใจ การภาวนาไม่ได้ งานได้การอะไรเลย มีแต่ภาวนาทั้งนั้น ไม่มีการมีงานสำหรับวัดนี้เราไม่หมี ให้มีแต่ การภาวนาเข้มงวดกวดขันมากเรื่องภาวนา แต่ครั้นแล้วมันก็ได้เรื่องได้ราวอะไร ถาม คนไหนก็เหลวไหล ๆ เรื่องภาวนาไม่เป็นท่านะ

คือการไม่เป็นท่าก็ออกจากความเพียรไม่เป็นท่า ภาวนาไม่เป็นท่า ผลไม่มี ก็คือ ความเพียรไม่เป็นท่า ทีนี้เวลาจะเอานำมาพูดให้หมู่เพื่อนฟังในเรื่องความเพียรของ หัวหน้าเช่นเรานี้ละ มันรอดตายมาเลยนะ เวลาประกอบความเพียรไม่มองเห็นหน้าใคร ละ อยู่แต่ในป่าในเขา อดอยากขาดแคลนขนาดไหนยิ่งอยู่ยิ่งดี ภาวนา ข้าวไม่กิน จนมัน จะตายจริง ๆ ถึงออกมากินสักคำหนึ่งสองสามคำหยุด จากนั้นก็มีแต่แรงภาวนา

ครั้นเวลามาถามลูกศิษย์ลูกหาทางด้านจิตตภาวนาไม่เป็นท่า ๆ เลยทำให้จิตใจ อ่อนลง ๆ อยากหนีไปอยู่คนเดียวไปอย่างนั้น เลยไม่อยากอยู่กับหมู่กับพวก ถามหา ผลงานที่ต้องการและสั่งสอนให้ได้รับผลเป็นที่พึงพอใจมันไม่ได้เรื่อง แต่ที่เหลวไหลมัน เต็มบ้านเต็มเมือง นี่ละมันอ่อนใจมากนะเราอ่อนจริง ๆ คนนั้นก็มาอาศัย คนนี้มาอาศัย เวลาถามถึงผลไม่ได้เรื่องได้ราว

ไอ้ ทุกข์ เหมือนกันนะเราก็ได้อยู่กับหมู่กับเพื่อน เวลาที่สบายที่สุดของเราคือเรา อยู่คนเดียว กลางคืนกลางวันถ้าอยู่คนเดียวแล้วเป็นเราเต็มตัว ถ้ามีแขกมีเเยะเข้ามา คนนั้นเกี่ยวคนนี้เกี่ยว แบ่งออก ๆ สุดท้ายเจ้าของก็ขาดทุน เลยจะจมไปกับเขา มัน ไม่ได้เรื่อง ใครเข้ามาหาแล้วถามเรื่องถามราวไม่ค่อยได้เรื่อง ๆ เด้น ๆ ด้าน ๆ อย่างพระ ก็เหมือนกันภาวนาก็เด้น ๆ ด้าน ๆ ไม่มีสัตย์มีจริง

ถ้ายกพระพุทธรูปเจ้าขึ้นมาแล้วก็พอที่จะมีแก้ใจบ้าง พระพุทธรูปเจ้าสลบ ๓ หน ฟัง ชินะ นั่นผู้นำของพวกเราสลบ ๓ หน เพราะความทุกข์ความลำบากทรมาน ทุกกริยา จนกระทั่งก้าวเข้าสู่การภาวนาจึงสำเร็จเป็นศาสดาเอกของโลก เรียกว่าผ่านมาหมดในวง งานต่าง ๆ อันไหนผิด อันไหนถูก สอนไว้หมด ให้มาเลือกเอาสิ่งที่ถูกต้องดีงามมันก็ ไม่ได้เรื่อง โลเลไปตาม ๆ กันหมด เลยสุดท้ายเราอยากหลบหนีไปอยู่คนเดียว คือมัน เป็นในจิต

ถามลูกศิษย์ลูกหาที่เข้ามาอาศัย ถามจุดสำคัญนั้นละ จุดที่ต้องการ ความเลิศ เลอกก็คือจิตบริสุทธิ์หลุดพ้น ถามหาอะไรมีแต่บุตรแต่คูถเต็มคำปากคำพูด เต็มน้ำลาย ออกมา หาอรรถาธรรมที่จะออกมาให้เป็นที่ชื่นใจไม่ค่อยมี นี่เราอ่อนใจตรงนี้ เรื่อง ความพากความเพียรก็กินไปวันหนึ่ง ๆ พอแล้วไป กินแล้วนอนก่อนแล้วนินไปอย่างนั้น ไม่ได้เรื่อง งานเป็นอย่างนั้นแล้วผลจะให้เลิศเลอที่ไหน ไม่เลิศนะ นี่ละทำให้อ่อนใจ ๆ

นักภวานาไม่มีการมีงาน สำหรับวัดนี้เราไม่ให้ทำงานการอะไรเลย ให้มีแต่ภวานา จะใช้สอยอะไรก็ไม่ใช้ สงวนที่ไว้ มีใครมาให้มาอยู่แค่นี้ออก ๆ ข้างในเราสงวนไว้หมดให้เป็นสถานที่ทำงานการภวานา เติงจกรรม นิ่งสมาธิภวานาของผู้มาอาศัยเรา แล้วเราก็สอนอย่างเด็ดขาด สอนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยตามที่เจ้าของได้บิณฑมา นี้นิ่งจริง ๆ นะการภวานา ก่อนที่จะได้ธรรมมาพูดให้เพื่อนฝูงทั้งหลายฟัง ทุกอย่าง ๆ มีแต่แบบบิณฑ เรียกว่าเดนนตายมา ๆ

ครั้งมาถามดูพระที่มากาวนาด้วยไม่ได้เรื่องได้ราว มันก็ท้อใจ ๆ มันไม่มีแก้ไขนะผู้เป็นหัวหน้าก็ดี พี่น้องทั้งหลายให้หนักแน่นในทางความดีงามทั้งหลาย อย่าไปหนักแน่นมันคงไปด้วยกับความชั่วช้าลามกไม่ใช่ของดีเลย แต่โลกชอบ เพราะโลกมีแต่โลกเลว ของดีโลกรับไม่ได้ ถ้าเป็นของเลวเข้ากันติดเร็ว ปู้บปี้บ ๆ ติด ๆ พวกกันจำเอานะ

เราก็อ่อนลงทุกวัน ธาตุชั้นอ่อนลงทุกวัน ไปที่ไหน ๆ ก็ลำบาก ไปคอยแต่จะล้ม จะหกล้ม พอลุกออกมาเดินโซซัดโซเตี้ยล้มโครม ๆ ไม่มีกำลัง แต่ถึงจะอะไรไม่มีกำลังก็ตาม ทุกอย่างเราทำไว้เพื่อเราเรียบร้อยหมดแล้ว ไม่มี เช่นพญามัจจุราชมาเอาก็เอาได้ แต่กองกระดูก ความดีเราชวนขายของเราเต็มกำลัง ไม่มีที่บกพร่องแล้วในหัวใจ เกิดมาในชาตินี้เราบอกได้ชัด ๆ ว่าเกิดมาล้างป่าช้า ไม่มีอะไรสัตว์ตัวใด ภพใดชาติใด นรก อเวจีถึงชั้นพรหมลมหมด

ฟังเสียนะพี่น้องทั้งหลาย เรามาสร้างความดีตั้งแต่วันบวชมาวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ นั้นละเราบวช เริ่มทำความดีจริง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นมา ตั้งแต่เป็นฆราวาสอายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ไม่เป็นท่า ตามประสา พอหมุนเข้ามาหักชีวิตทั้งหมดเหลือนั้นออกมาทางด้านปฏิบัติธรรม นี้ก็ได้ ๗๐ กว่าปีแล้ว สร้างแต่ความดีงามทั้งนั้น แล้วผลสุดท้ายก็มาพอใจกับความดีงามของตัวเอง ร่างกายมันจะเป็นอะไร ๆ เป็น ทางจิตใจแน่นอนหนามันคงทุกอย่าง หาที่ต่อติไม่ได้แล้ว เราพอใจแล้ว เรียกว่าเกิดมาในชาตินี้เป็นชาติที่ล้างป่าช้า ว่าอย่างนั้นเลย

ความเกิดตายทั้งหลายในภพน้อยภพใหญ่ ตั้งแต่แรกอเวจีถึงชั้นพรหมลงมานี้เราลมหมด ไม่มี ชาตินี้เกิดมาล้างป่าช้า ความเกิดแก่เจ็บตายของตัวเองเรียกว่าหมดในชาตินี้ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ก็มีแต่ร่างกายเหลือ ส่วนความดีเราทำเต็มกำลัง จิตใจก็สว่างจ้าครอบโลกธาตุ ให้ฟังนะ จิตใจไม่มีความเศร้าหมอง มีแต่ความสว่างจ้าตลอด ใครจะว่าอะไรเป็นอะไร ใครเดือดใครร้อนอะไรนี้ไม่เดือดไม่ตาม สง่างามอยู่ตลอดเวลา นี้ละความดีที่ได้สร้างมา

ถึงเวลาจะตายก็ไปได้อย่างง่ายดาย ไปอย่างพร้อมแล้ว ๆ ไม่มีวิตกวิจารณ์อันนั้นยังไม่เสร็จ อันนี้ยังไม่พอไม่มี ธรรมพอในหัวใจแล้ว ไปเมื่อไรไป เท่านั้นละ เรียกว่าชาติ

นี่เป็นชาติที่สมบูรณ์เต็มที่แล้ว หมด ชาตินี้เราประมวลมาลงในชีวิตจิตใจอันนี้หมดเลย ความเกิดแก่เจ็บตายก็มาหมุนเวียนลงที่นี้ สวรรค์ชั้นพรหมนรกอเวจีหมุนเวียนลงจุดนี้หมดเลย นิพพาน ปรหม์ สุข ไม่ถามหา

พอในหัวใจที่บริสุทธิ์ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วไม่ต้องถามหาพระนิพพาน ไม่ต้องถามหาพระพุทธเจ้าว่ามีกี่องค์ ดูความสว่างจ้าของจิตดวงนี้กับพระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นอันเดียวกันเท่านั้นพอ ไม่ต้องไปถามหาพระพุทธเจ้า ดูใจตัวเองว่าเป็นอย่างไร อันนี้อันนั้นแล้วก็อันเดียวกัน เรียกว่าไม่ต้องหาต้องเลือกเอามาพีดมาเหยียงมาเทียบมาเคียงกันไม่มีบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย บริสุทธิ์เหมือนกันหมด นี้ฉันใดฉันนั้น เป็นแบบเดียวกัน

ชาตินี้เรียกว่าเป็นชาติที่สุดขีดของเราละ ไม่หา พอ เต็มแล้วที่นี้ คนว่างงาน คนหมดงาน มาหมดในชาตินี้ทั้งนั้นแหละ คนว่างงาน งานทุกอย่างที่เคยทำมาหมด งานแก้กิเลสตัณหาหมด วุสิต์ พุทธุมจริย์ กต กรรมีย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว การประพฤติสมบูรณ์แบบเต็มที่แล้ว ไม่หาที่จะมาเพิ่มเติมหรือเอาออกอีกแล้ว หมด นั้นละ วุสิต์ พุทธุมจริย์ ผลแห่งการปฏิบัติในพุทธศาสนาถึงคำว่าสิ้นเสร็จแล้วเรื่องงานทั้งหลายในการท่องเที่ยว เกิดแก่เจ็บตายก็หมดไปด้วยกันกับกิเลสสิ้นซากลงไปจากใจ พอแล้ว พร้อมแล้ว เรียกว่าพร้อมแล้วในชาตินี้ เราพร้อมทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรบกพร่อง

ก็เพราะการทำมาแทบเป็นแทบตาย นั่งภาวนาจนกันแตก ฟังซิณะ นั้นละเหตุที่เราก่อขึ้นมา นั่งภาวนาฟาดตลอดรุ่ง ๆ จนกันแตก กันแตกกันเลอะไปหมด ขนาดนั้นละเอาหนัก เพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยจริงจังผาดโผน ถ้าได้ลงใจในจุดใดแล้วเอาตายเข้าว่าเลย นี่ก็แบบนี้แหละ ผลที่ได้ขึ้นมาก็คือว่าลบหมด ป่าช้าตั้งแต่นี้ต่อไปจะไม่กลับมาเกิดอีก สูดสิ้นไปหมดแล้ว เรียนโลกเรียนธรรมจบในชาตินี้ชาติเดียวพอ ไม่หาอะไรอีก

เดินเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ ไปตามนั้น เราก็คิดเหมือนกัน เรียกว่าเป็นคนว่างงาน คนหมดงาน เดินไปอย่างนั้นละ ดูโลก ไม่ได้เดินเฉย ๆ นะ ดูโลกดูสงสาร ดูสัตว์ทั้งหลาย ตั้งแต่จรกอเวจีขึ้นมาหาสัตว์ธรรมดาในน้ำบนบก ประมวลมาแล้วมีแต่หาความสุขด้วยกัน แต่ก็ไปเจอตั้งแต่ความทุกข์เต็มตัว ๆ มาเป็นอย่างไร เทียบสัตว์ เทียบเขาเทียบเรา เทียบหัวใจเขาหัวใจเรา เทียบความเศร้าหมองกับผ่องใสกับความบริสุทธิ์ เอามาใส่กันปั๊บ จำอยู่อย่างนั้นละ นี้ละการปฏิบัติธรรม เรียกว่าจำสุดขีดแล้ว ชาตินี้เป็นชาติที่หมดความมัวหมอง มีแต่จำตลอดเวลา นี้ได้นำมาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ไม่ทราบมันฟังหรือไม่ฟังก็ไม่รู้ นี่สอนสอนจริง ๆ ด้วย

เอาละเท่านั้นละ เมื่อวานนี้เขาใส่ล้อเข้าไปข้างใน ได้ทราบว่าคุณอุไร ห้วยธาร ก็หนักมาก เราเลยให้เขาใส่ล้อเข้าไปเมื่อวานไปเยี่ยมคุณอุไร ห้วยธาร อันนี้จวนเต็มที่แล้ว ไปทางไหนก็เป็นอย่างนั้น โลกอันนี้โลกอย่างนี้ละโลกกองทุกข์ เมื่อวานเข้าไป เอาล้อใส่เข้าไป นี่ก็หมดเราไม่มีคำว่าเสียใจ บกพร่องตรงไหน ในหัวใจของเรามีอะไรว่า บกพร่องเราจะได้เสริมเสียให้เต็มเหนียว หมด ไม่มีคำว่าบกพร่องในหัวใจนี้ สว่างจ้าอยู่ อย่างนั้นตลอดเวลา ฟังเสียชัดๆ อยากฟังให้ฟังเสียนะ อย่ามานั่งอ้าปากอยู่เฉยๆ ทั้งง่วงเหงาหาวนอน

๙ โมงแล้ว ทุกวันออกแล้วนะ วันนี้ยังไม่ลุกจากที่ สายกว่าทุกวัน ไปก็ไปทำประโยชน์ให้โลก เอาของไปเทลงโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้วันละรถๆ ไปเทให้ตามโรงพยาบาล เพราะอดอยากขาดแคลนมากทีเดียว ต้องได้ช่วย ของเราอยู่ในโกดังขนเข้ามาเต็มขนออกๆ ขนเข้ามาขนออกไปทำบุญให้ทานแจกโลกสงสาร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ